

Kúzelník Hapči (príbeh č. 5)

Jeseň je nádherné ročné obdobie. Plné pestrofarebných stromov a lístia. Oliver miloval zbieranie listov a ich otláčanie na papier. Vždy cestou z prechádzky vyberal tie najkrajšie a premýšľal akou farbou ich namaľuje.

– Mami. Tento list má tvar srdca. Namaľujem ho červenou.

– A tento vyzerá ako babkina torta.

– A tento ako mesiac.

Takto fantazíroval s každým listom. Keď prišiel domov, rýchlo utekal do svojej izby.

Na stôl rozložil vodové farby, každý list namaľoval a otláčil na papier.

– Hapči....

Kýchol si Oliver.

– Hapči...

– Oliver. Poď, zmeriame ti teplotu.

Zakričala mama.

Oliver našťastie chorý nebol, len mal alergiu. Nebola to vážna alergia, ale to kýchanie a svrbenie v nose bolo otravné.

– Maminka, ja nechcem byť avergický. Prosiím, urob mi čajík, aby som bol zdravý. Dobré?

Maminka odišla do kuchyne a pre radosť mu uvarila čaj.

– Tento čaj ti pomôže na tú tvoju nie avergiu, ale alergiu. Čaj s medom vždy pomôže. Alebo štipec na noc.

Zasmiala sa, uložila Olivera do postele a prikryla perinou. Oliver zatvoril oči a ocitol sa pred kozmickou raketou. Nastúpil do rakety a znovu sa spolu s Tomášom vybrali na cestu za novým dobrodružstvom.

Kozmická raketa sa rýchlo približovala k planéte, ktorá vyzerala ako kúzelnický klobúk. Oliver mal pocit, že sa miestami trblieta.

Raketa vysunula podvozok a pristála na obrovskej lúke. Široko ďaleko nebolo nikoho.

– Tomáš. Veď tu nikto nie je.

– Kvak. Ja som tu.

Oliver a Tomáš sa obzerali navôkol, ale nikoho nevideli.

– Kvak. Tu som.

Na zemi vedľa nich sedela na kameni veľká žaba.

– Ty vieš rozprávať?
Opýtal sa Oliver a už, už ju chcel prstom pichnúť.

Ani sa neopováž do mňa pichnúť. Som zakliaty žabiak. Moje meno je kúzelník Hapči. Prosím, ak môžete pomôžte mi.

Tomáš sa začal smiať.
– Ak sii kúzelník, tak sa premeň naspäť sám.

– Noo, nooo to nemôžem, ale viem kde mi pomôžu. Prosiííim, zoberte ma so sebou. Mám malé nohy, a tak ďaleko neodskáčem, kvak.

Oliver vyskočil od radosti.
– Dobrodružstvo a dokonca môžeme pomôcť zakliatemu kúzelníkovi!
Žabiaka si položil na plece a začali kráčať.

– O dvesto metrov zabočte doľava.
Skríkol žabiak.
– Ak môžete, otočte sa do protismeru.
Opravil sa žabiak.

– Hapči, tvoje navigovanie nefunguje.
– Ale áno Oliver, sme na mieste. Teraz musím vysloviť zaklínadlo a naše kúzelnícke mesto sa objaví.

Oliver položil žabiaka na zem a zvedavo sa pozeral. Ešte nikdy nevidel žiadne kúzlo.

– Kvak, kvak...
Odkiaľal si žabiak. Postavil sa na zadné nohy a začal:

– Abraka dabra, čary máry, nech sa mesto znovu zja ...hapči!
Hapči sa poobzeral a znovu začal.
– Abraka dabra, čary máry, nech sa mesto znovu zja ... hapči!

– Si v poriadku?
Opýtal sa Oliver. Hapči vyzeral nešťastný.

– Viete, ehm, ja mám alergiu na kúzla. Skúšal som nové kúzlo, kýchol som si a premenil som sa na žabiaka.

Oliver a Tomáš sa znova začali smiať. V tom Olivera niečo napadlo.
– Môžem to kúzlo skúsiť ja?

– Kvak, na to potrebuješ roky štúdia.

Oliver však žabiaka neposlúchol. Zatvoril oči a začal:
– Abraka dabra, čary máry, nech sa mesto znovu zjaví.

Žabiak len krútil hlavou.
– Ja som ti vravel. Len skúsený kúzelník to dokááá...
Nestihol však dopovedať ani len vetu, keď sa zrazu ocitli v meste plnom kúzelníkov. Každý kúzelník mal dlhu sivú bradu a držal palicu. Kúzelníci sa prechádzali, alebo sa vznášali nad zemou hore-dole. Naokolo sa nachádzali rôznorodé domy v tvare veží alebo kúzelníckych klobúkov.

– Tam, tam je naša veža.

Oliver sa pozrel smerom k veži, ktorá bola iná ako ostatné. Vyzerala, že je vytvorená len z kníh. Všetky knihy boli poskladané dookola ako také tehly. Okná tvorili hrubé encyklopédie a len dvere boli drevené.

Vošli do veže a v strede miestnosti sedel starý kúzelník s okuliarmi na očiach.

– Áno, áno...

Mrmlal si popod šedivé fúzy a návštevníkov ignoroval.

– Kvak, kvak.

Odkašlal si Hapči a starý kúzelník pokračoval ďalej v čítaní.

– Dobrý deň prajeme.

Vystúpil dopredu Tomáš a zaujal kúzelníka.

– Pri merlinovej brade, koho nám sem čerti nesú.

– To som ja, Hapči.

Vykríkol Hapči.

– Hapči, synak. Koľkokrát som ti opakoval, že nemáš používať kúzla. Pozri ako to zas dopadlo. Som rád, že si sa nepremenil na kameň ako naposledy. Hľadal som ťa dva týždne.

– Ale ocko, vieš že chcem byť kúzelník. Chcem byť ako ty!

– Raz budeš Hapči, ale teraz...

Otec luskol prstom a miesto žabiaka sa ocitol pred Oliverom strapatý chlapec. Celý bol oblečený v čierno-červenom plášti s našitými malými striebornými hviezdami.

– Vitam vás, moje meno je kúzelník Knihomol a môjho syna Hapčiho ste už spoznali. Mrzí ma, že vám spôsobil starosti. Viete, strašne chce byť kúzelníkom, ale kvôli alergii sa mu to nedarí.

– Som alergický na kúzla. Vždy keď začnem s vyslovením kúzla, svrbí ma nos a kýchnem si.

Povedal Hapči a poškrabal si pehavý nos.

– Dostal som nápad Hapči, počkajte tu.

Oliver vybehol na ulicu a stratil sa v uličkách mesta. O chvíľu bol naspäť a v ruke držal štipec na prádlo.

– Hapči, skús si to dať na nos a začni s kúzlom.

Hapči si založil na nos štipec. Otočil sa k poháru na stole a začal s fufňavým hlasom.

– Čáry máry hop hop hop, nech pohár vyletí až po strop.

Pohár sa začal triasť a ocitol sa vo vzduchu. Hapči začal od radosti skákať a tancovať po izbe.

– Hurá! Konečne môžem byť kúzelníkom, hapči hapči haaapči! Začal kýchať Hapči a štipec odletel do kúta miestnosti.

– Mám nápad.

Povedal kúzelník Knihomol a z vrečka vytiahol dlhú šnúрку. Prevliekol ju cez štipec a zavesil Hapčimu okolo krku.

– Tak a teraz ti už nikam neodletí.

Dodal s úsmevom.

Hapči sa rozbehol k Oliverovi a Tomášovi a objal ich.

– Ďakujem Vám priatelia, teraz zo mňa konečne bude ten najväčší kúzelník.

Oliver a Tomáš pomaly kráčali do kozmickej rakety a tešili sa, že si našli nového kamaráta.